

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi R. M.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym sygn. akt IV KK 469/19,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 21 lipca 2020 r.,

1. odrzuca skargę;

2. zwalnia skarżącego w całości z kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 26 maja 2020 r. R. M. , przebywający w Zakładzie Karnym w R.,
wniósł do Sądu Najwyższego skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem
Najwyższym w sprawie IV KK 469/19. W skardze wniósł o „zwolnienie z opłat” i
wyznaczenie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie
prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym
prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym
bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm; dalej: ustawa o skardze
na przewlekłość) skarga powinna zawierać:

1. żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy;
2. przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

„Przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie” w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy oznacza wskazanie czasu trwania postępowania świadczącego o wystąpieniu przewlekłości oraz konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub dokonał wadliwie, powodując w ten sposób nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu. Wskazanie tych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała tj. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle i czym zwłoka została spowodowana (postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05; 7 czerwca 2005 r., III SPP 113/05, 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 11 grudnia 2013 r., III SPP 256/13; 10 czerwca 2020 r., I NSP 69/20).

Skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość).

Skarga R. M. składa się z jednego zdania, w którym podał on jedynie sygnaturę postępowania oraz sformułował wnioski o zwolnienie z opłaty od skargi i wyznaczenie pełnomocnika z urzędu. Przedłożone pismo nie zawiera w istocie żadnego uzasadnienia. Skarżący nie podał żadnej okoliczności dotyczącej przebiegu i czasu trwania postępowania, nie wskazał daty zainicjowania postępowania ani nie opisał czynności procesowych, których zaniechanie lub wadliwe wykonanie przez sąd miało - w ocenie skarżącego - doprowadzić do przewlekłości. Oprócz tego skarżący nie sprecyzował nawet, czy skarga jego dotyczy postępowania kasacyjnego czy postępowania w przedmiocie wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku zaskarżonego kasacją, które było prowadzone pod tą samą sygnaturą.

Z uwagi na to, że skargę należało odrzucić bez wzywania do usuwania braków formalnych, bezprzedmiotowym było rozpoznawanie wniosku

o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2010 r., KSP 7/10).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.